

Sygn. akt VII U 153/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Agnieszka Stachurska

Protokolant: st. sekr. sądowy Dominika Kołpa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 15 marca 2017 r. w Warszawie
sprawy T. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

o wysokość emerytury i wysokość kapitału początkowego

na skutek odwołania T. W.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.

z dnia 18 listopada 2016 r., znak: (...) oraz z dnia 23 listopada 2016 r., znak: (...)

1. oddala odwołanie,

2. wniosek T. W. o uwzględnienie okresu zatrudnienia

od listopada 1989 r. do kwietnia 1992 r. przekazuje do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) w W..

UZASADNIENIE

W dniu 9 stycznia 2017r. **T. W.** złożyła za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. odwołanie od decyzji z dnia 23 listopada 2016r., znak: (...).

Ubezpieczona wskazała, że nie zgadza się z kwotą wyliczonego kapitału i kwotą wyliczonej emerytury i wniosła o uchylenie zaskarżonej decyzji z uwagi na fakt, że organ rentowy uwzględnił okresy składkowe i nieskładkowe do kapitału początkowego w заниżonej wysokości. Ubezpieczona zaznaczyła, że posiada okres ubezpieczenia od września 1974r. do października 2016r. (odwołanie z dnia 9 stycznia 2017 roku, k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 7 lutego 2017r. **Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W.** wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ k.p.c.

Uzasadniając swoje stanowisko w sprawie organ rentowy wskazał, że ubezpieczona nie zgodziła się z ustaleniem okresów składkowych i nieskładkowych do kapitału początkowego, a zatem odwołuje się również od decyzji z dnia 18 listopada 2016r. o ponownym ustaleniu kapitału początkowego. W tej decyzji Zakład przyjął, że okresy składkowe wynoszą 12 lat, 1 miesiąc i 19 dni, tj. 145 miesięcy, zaś okresy nieskładkowe to 84 miesiące. Organ rentowy wyjaśnił również, że okres ubezpieczenia został uwzględniony od 12 września 1974r. z przerwami do 31 grudnia 1998r., gdyż

wartość kapitału początkowego jest ustalana na dzień 31 grudnia 1998r. i nie jest możliwe uwzględnienie do niej okresu przypadającego po dniu 1 stycznia 1999r. (odpowiedź na odwołanie z dnia 7 lutego 2017r., k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na zobowiązanie Sądu z dnia 13 lutego 2017r. wzywające do przedstawienia wniosków dowodowych w terminie 14 dni, T. W. w piśmie procesowym z dnia 3 marca 2017r. zwróciła się o przedłużenie terminu na wykonanie powyższej czynności. Uzasadniając wniosek wskazała, że jest w trakcie poszukiwania dokumentów potwierdzających okres jej zatrudnienia w latach 1989-1992 (zobowiązanie Sądu z 13 lutego 2017r., k. 5 a.s., wniosek ubezpieczonej z 3 marca 2017r., k. 9 a.s.).

Na rozprawie w dniu 15 marca 2017r. ubezpieczona potwierdziła, że odwołuje się również od decyzji z dnia 18 listopada 2016r., znak: (...), dotyczącej wysokości kapitału początkowego (protokół skrócony rozprawy z 15 marca 2017r., k. 16-17 a.s., e-protokół, k. 18 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

T. W., urodzona w dniu (...), w okresie od 1 października 1975r. do 5 sierpnia 1980r. studiowała w systemie stacjonarnym na Wydziale Teologicznym Akademii (...) w W. (zaświadczenie z dnia 30 października 2006r., k. 13 tom I a.r.). W dniu (...) urodziła dziecko (odpis skrócony aktu urodzenia, k. 47 i 59 tom I a.r.). Ubezpieczona była zatrudniona:

- w (...) W. – P. w okresie od 12 września 1974 roku do 15 marca 1975 roku (świadczenie pracy z dnia 15 kwietnia 1975r., k. 11 tom I a.r.);

- w (...) Komitecie Pomocy (...) w okresie od 1 listopada 1984 roku do 15 listopada 1989 roku (potwierdzenie ubezpieczenia z dnia 10 lutego 2014r., k. 15 – 17 tom I a.r.);

- u R. O. prowadzącego (...) w wymiarze ¼ etatu w okresie od 1 marca 2007 roku do 30 listopada 2009 roku oraz ponownie w okresie od 15 stycznia 2010r. do 27 października 2016 roku najpierw w wymiarze ¼ etatu, a od 1 marca 2014 roku w wymiarze ½ etatu (zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 2 listopada 2016r., k. 13 – 14 tom II a.r., świadectwo pracy z dnia 28 października 2016 roku, k. 17 – 19 tom II a.r., zaświadczenie o zatrudnieniu i wynagrodzeniu z dnia 2 listopada 2016r., k. 21 - 23 tom II a.r.).

W okresie od 1 maja 1992 roku do 3 stycznia 1994 roku T. W. była zgłoszona do ubezpieczenia społecznego jako osoba współpracująca przy prowadzeniu działalności gospodarczej (zaświadczenie z dnia 13 października 2006r., k. 19 tom I a.r.). Z kolei w okresie od 4 stycznia 1994 roku do 31 grudnia 1998 roku oraz od 1 stycznia 1999 roku do 2003 roku ubezpieczona prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą i z tego tytułu podlegała zgłoszeniu do ubezpieczeń społecznych (zaświadczenie z dnia 16 października 2006 roku, k. 21 tom I a.r.).

T. W. w dniu 21 lipca 2014r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. wniosek o ustalenie kapitału początkowego. Do wniosku dołączyła kwestionariusz informacyjny dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych oraz dokumenty na potwierdzenie okresów zatrudnienia (wniosek w sprawie ustalenia kapitału początkowego z załącznikami k. 1-23 tom I a.r.).

Decyzją z dnia 9 października 2014r., znak: (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. ustalił kapitał początkowy dla T. W. na kwotę 61.170,12 zł. Organ rentowy uwzględnił jako składkowe okresy:

- od 12 września 1974r. do 15 marca 1975r.,

- od 1 listopada 1984r. do 15 listopada 1989r. ,

- od 1 maja 1992r. do 3 stycznia 1994r.,

- od 4 stycznia 1994r. do 31 grudnia 1998r.

w łącznym wymiarze 12 lat, 1 miesiąca i 19 dni

oraz jako nieskładkowe okresy:

- od 1 października 1975r. do 30 września 1980r.,

- od 1 kwietnia 1993r. do 30 kwietnia 1993r.

w łącznym wymiarze 5 lat i 1 miesiąca, a po ograniczeniu do 1/3 uwzględnionych okresów składkowych – 4 lat i 17 dni. Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął 10 kolejnych lat od 1989 roku do 1998 roku (decyzja ZUS w sprawie ustalenia kapitału początkowego z 9 października 2014r., k. 43 tom I a.r., dokumenty rachunkowe ZUS – k. 29 - 41 tom I a.r.).

W dniu 3 listopada 2016r. T. W. złożyła do organu rentowego wnioski o emeryturę. Do wniosku ubezpieczona dołączyła kwestionariusz informacyjny dotyczący okresów składkowych i nieskładkowych oraz dokumenty na potwierdzenie okresów zatrudnienia (wniosek o emeryturę z załącznikami k. 1-21 tom II a.r.).

W oparciu o dodatkowe dokumenty Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. decyzją z dnia 18 listopada 2016r., znak: (...), ponownie ustalił kapitał początkowy ubezpieczonej na kwotę 70.263,71 zł. Organ rentowy uwzględnił okresy tak jak w decyzji z dnia 9 października 2014r., a dodatkowo okres sprawowania przez ubezpieczoną opieki nad dzieckiem od 31 marca 1980r. do 23 marca 1983r. w wymiarze 3 lat, co prowadziło do przyjęcia przy obliczaniu kapitału początkowego łącznego okresu nieskładkowego w wymiarze 7 lat i 17 dni. Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego organ rentowy przyjął 10 kolejnych lat z okresu od 1989 roku do 1998 roku (skarżona decyzja ZUS w sprawie ustalenia kapitału początkowego z 19 listopada 2016r., k. 65 tom I a.r.). Z kolei w dniu 23 listopada 2016r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. decyzją, znak: (...), przyznał T. W. emeryturę od dnia 1 listopada 2016r. w wysokości 1.109,12 zł brutto. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że przyjął kwotę składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 35.685,68 zł, kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego wynoszącą 242.260,24 zł oraz średnie dalsze trwanie życia ubezpieczonej - 250,60 m-ca (decyzja ZUS w sprawie przyznania emerytury z 23 listopada 2016r., k. 25 tom II a.r., dokumenty rachunkowe ZUS k. 49-57 tom I a.r.).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dołączonych do akt sprawy dowodów z dokumentów prywatnych przedstawionych przez ubezpieczoną w toku postępowania przed organem rentowym oraz w oparciu o dokumenty ZUS, znajdujące się w aktach rentowych, które korzystały z domniemania prawdziwości wynikającego z art. 244 i nast. k.p.c. Poza tym nie były kwestionowane przez strony i nie budziły zastrzeżeń, stąd Sąd ocenił je jako w pełni wiarygodne.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie T. W. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) w W. z dnia 23 listopada 2016r., znak: (...), oraz od decyzji z dnia 18 listopada 2016r., znak: (...), było niezasadne i podlegało oddaleniu.

Istota sporu w rozpatrywanej sprawie koncentrowała się wokół zaskarżonych decyzji organu rentowego wydanych w przedmiocie ustalenia wysokości kapitału początkowego ubezpieczonej oraz wysokości przysługującego jej świadczenia emerytalnego. T. W. nie zgodziła się z wyliczonymi przez ZUS kwotami kapitału początkowego oraz emerytury wskazując, że organ rentowy nie uwzględnił wszystkich okresów składkowych i nieskładkowych. Stanowisko ubezpieczonej zakwestionował organ rentowy, w ocenie którego skarżone decyzje zostały wydane zgodnie z przepisami ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2016r. poz. 887 ze zm.), zwanej dalej ustawą emerytalną.

Sąd rozpatrując odwołanie miał na względzie, że T. W. jako osobie urodzonej po 31 grudnia 1948r., przysługuje prawo do emerytury w myśl art. 24 i następných ustawy emerytalnej. Art. 24 wskazuje, że ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184. W przypadku kobiet urodzonych w okresie pomiędzy 1 października 1955r. a 31 grudnia 1955r. (w tym właśnie okresie urodziła się T. W.) przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku co najmniej 61 lat.

Zasady obliczania wysokości przysługującej ubezpieczonej emerytury określają przepisy art. 25-26 ustawy emerytalnej. W myśl art. 26 ustawy emerytalnej emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 ustawy przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 ustawy. Z kolei zgodnie z art. 25 ust. 1 ustawy podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24 ustawy, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Jednym z podstawowych elementów obliczenia wysokości emerytury, która została przyznana ubezpieczonej, jest kapitał początkowy. Zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy emerytalnej kapitał początkowy ustala się dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek. Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999r. (ust. 3). Z kolei w myśl art. 174 ust. 1 i 2 ustawy kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12. Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W treści odwołania T. W. podniosła wobec skarżonych decyzji zastrzeżenia, które dotyczyły nieuwzględnienia przez organ rentowy wszystkich okresów składkowych i nieskładkowych przy ustalaniu wysokości kapitału początkowego i emerytury. W toku postępowania ubezpieczona wskazała również, że jej okres zatrudnienia trwał do 2016 roku, a ponadto w okresie prowadzenia działalności gospodarczej odprowadzała podwójne składki i okres ten nie został uwzględniony przy obliczaniu wysokości emerytury. Przeprowadzone przez Sąd postępowanie dowodowe nie dało jednak podstaw do stwierdzenia wskazywanych przez ubezpieczoną nieprawidłowości po stronie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, które prowadziłyby do błędnego wyliczenia wartości kapitału początkowego ubezpieczonej czy też wysokości przysługującego jej świadczenia emerytalnego.

Sąd podzielił argumentację organu rentowego i uznał, że kapitał początkowy ubezpieczonej został ustalony w sposób zgodny z przepisami. W kwestionariuszu dotyczącym okresów składkowych i nieskładkowych załączonym do wniosku o ustalenie kapitału początkowego ubezpieczona wyróżniła okresy zatrudnienia w (...) W.-Północ w okresie od 12 września 1974r. do 15 marca 1975r., okres studiów od 1 października 1975r. do 5 sierpnia 1980r., okres urlopu wychowawczego od 31 marca 1980r. do 30 marca 1983r., a następnie okres zatrudnienia w (...) W. od 1 listopada 1984r. do 15 listopada 1989r. oraz okresy ubezpieczenia jako osoby współpracującej w (...) W. od 1 maja 1992r. do 3 stycznia 1994r. i prowadzenia działalności gospodarczej od 4 stycznia 1994r. do 31 grudnia 1998r. Na potwierdzenie powyższych okresów ubezpieczona przedstawiła stosowne dokumenty w postaci zaświadczeń, świadectw pracy, a ponadto odpis skrócony aktu urodzenia dziecka. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przy obliczeniu wartości kapitału początkowego uwzględnił wszystkie okresy wskazane przez ubezpieczoną we wniosku, co wprost

wynika z dokumentacji załączonej do akt rentowych, a przede wszystkim z wykazów wprowadzonych okresów i dochodów ubezpieczonej. Brak jest zatem podstaw, by stwierdzić, że jakiegokolwiek okresy zostały pominięte.

Odnosząc się do twierdzenia ubezpieczonej o pominięciu przy ustalaniu kapitału początkowego okresów zatrudnienia do 2016 roku, należy podkreślić, że przy obliczaniu kapitału początkowego bierze się pod uwagę jedynie okresy składkowe i nieskładkowe przypadające przed datą wejścia w życie ustawy o emeryturach i rentach z FUS, tj. przed dniem 1 stycznia 1999r., co wprost wynika z treści art. 173 ust. 3 tejże ustawy. Oznacza to zatem, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie mógł przy ustalaniu wartości kapitału początkowego uwzględnić okresów przypadających po wskazanej dacie.

Wskazywane przez ubezpieczoną nieprawidłowości nie wystąpiły również przy wyliczaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych wysokości świadczenia emerytalnego. Organ rentowy obliczył emeryturę na zasadach określonych w art. 25 ustawy emerytalnej, tj. na podstawie zwaloryzowanego kapitału początkowego, średniego dalszego trwania życia zgodnie z Komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 25 marca 2016r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P. z 2016r. poz. 291) oraz kwoty składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej, obejmującej składki odprowadzone po dniu 1 stycznia 1999r., z uwzględnieniem ich waloryzacji. Co się zaś tyczy twierdzeń ubezpieczonej dotyczących odprowadzania podwójnych składek (przy czym ubezpieczona sama nie potrafiła wskazać, w jakim okresie miało to miejsce), to Sąd w oparciu o analizę dostępnej dokumentacji nie mógł stwierdzić, aby jakieś okresy podlegania przez ubezpieczoną ubezpieczeniom społecznym faktycznie dublowały się z okresem prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Z załączonych do wniosku o emeryturę dokumentów wynika w sposób jednoznaczny, że ubezpieczona prowadziła działalność gospodarczą od 4 stycznia 1994r., a następnie kontynuowała jej prowadzenie w okresie od 1 stycznia 1999r. do 2003r. i w tym okresie nie wykonywała innej pracy. Przed tym okresem ubezpieczona do 3 stycznia 1994r. pracowała jako osoba współpracująca w firmie (...) W., natomiast od dnia 1 marca 2007r. do 27 października 2016r. była zatrudniona w firmie (...). Powyższe oznacza, że nie doszło do zdublowania wymienionych okresów pracy ubezpieczonej z okresami prowadzenia działalności gospodarczej. Powyższa okoliczność, na którą ubezpieczona powołała się w toku procesu, nie znalazła również potwierdzenia w jej własnych oświadczeniach, gdyż mimo twierdzeń co do podwójnego uiszczania składek nie wskazała w jakim dokładnie okresie miało to miejsce, jaki był inny tytuł, z którego była zobowiązana do dodatkowego opłacania składek, czy też z jakiego tytułu składki zostały przez nią podwójnie opłacone. Również w oparciu o kwestionariusze wypełniane przez T. W. na potrzeby ustalenia kapitału początkowego oraz przyznania emerytury, nie można stwierdzić, aby jakiś okres wynikający z przedłożonych przez ubezpieczoną zaświadczeń i świadectw pracy został przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych pominięty przy obliczaniu wysokości emerytury lub by pokrywał się z innym okresem.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, że ubezpieczona nie wykazała, aby Zakład Ubezpieczeń Społecznych błędnie ustalił wysokość kapitału początkowego i emerytury. Ubezpieczona nie przedstawiła tym samym skutecznej argumentacji mogącej powodować zmianę zaskarżonych decyzji. Z tych też względów odwołanie T. W. od obu skarżonych decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 1 sentencji wyroku na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

Odnosząc się do żądania ubezpieczonej, zgłoszonego na rozprawie, a dotyczącego uwzględnienia okresu od listopada 1989r. do kwietnia 1992r., Sąd zważył, że było to nowe, po raz pierwszy zgłoszone przez ubezpieczoną żądanie, które nie podlegało rozpoznaniu w niniejszym postępowaniu.

Zgodnie z art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c. Sąd oddala odwołanie, jeżeli nie ma podstaw do jego uwzględnienia; w przypadku uwzględnienia odwołania sąd zmienia w całości lub w części zaskarżoną decyzję organu rentowego lub zaskarżone orzeczenie wojewódzkiego zespółu

do spraw orzekania o niepełnosprawności i orzeka co do istoty sprawy. Z treści powyższych przepisów wynika, że przedmiotem analizy sądu ubezpieczeń społecznych jest odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych zaskarżonej przez wnioskodawcę i to jej treść wyznacza przedmiot i zakres rozpoznania oraz orzeczenia sądu (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 1999r., II UZ 52/99, z dnia 23 listopada 1999r., II UKN 204/99).

Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji organu rentowego ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2010r., II UK 84/10). Przed sądem wnioskodawca może więc żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Z tego względu odwołanie wnoszone

od decyzji organu ubezpieczeń społecznych nie ma charakteru samodzielnego żądania,

a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest postąpić zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z 8 września 2010r. II UK 84/10, zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 15 grudnia 2016r. III AUa 2373/15). W myśl wskazanego wyżej przepisu, jeżeli ubezpieczony zgłosił nowe żądanie, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, sąd przyjmuje to żądanie do protokołu i przekazuje go do rozpoznania organowi rentowemu. Oznacza to, przy uwzględnieniu roli sądu ubezpieczeń społecznych jako sądu odwoławczego, kontrolującego prawidłowość merytoryczną i faktyczną decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że sąd ten nie może samodzielnie, bez wstępnej kontroli dokonanej przez organ rentowy, rozstrzygać kwestii, o których organ ten nie decydował. Każdorazowe nowe żądanie wnioskodawców w pierwszej kolejności podlega rozpoznaniu przez organ rentowy, a dopiero później, w przypadku zakwestionowania decyzji przez osobę, której rozstrzygnięcie to dotyczy, staje się przedmiotem badania sądu odwoławczego.

W ocenie Sądu, żądanie ubezpieczonej o doliczenie okresu zatrudnienia od listopada 1989 roku do kwietnia 1992 roku powinno zostać zakwalifikowane jako nowe żądanie w myśl art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Co prawda w toku postępowania ubezpieczona wskazała, że organ rentowy nie uwzględnił powyższego okresu pracy, a przedłożone przez nią dokumenty odrzucił, jednakże twierdzenia te nie znajdują potwierdzenia w zgromadzonych w sprawie dokumentach. W złożonych wnioskach o ustalenie kapitału początkowego oraz we wniosku o emeryturę ubezpieczona nie wskazywała, że domaga się zaliczenia tego okresu zatrudnienia. Żądania tego nie potwierdzają również załączniki do wniosków

– zaświadczenia o wynagrodzeniu i świadectwa pracy, z których żaden nie dotyczy wskazywanego okresu pracy ubezpieczonej. W konsekwencji okres ten nie był przez organ rentowy poddany analizie i ostatecznie nie został ujęty w żadnej z decyzji wydanych

w sprawie ubezpieczonej, w tym w decyzjach zaskarżonych w niniejszym postępowaniu. Pierwsza wzmianka o powyższym okresie pojawia się dopiero w toku postępowania sądowego, we wniosku ubezpieczonej z dnia 3 marca 2017r. oraz na rozprawie w dniu 15 marca 2017r., kiedy to ubezpieczona przedstawiła kopie dokumentów celem potwierdzenia okresu zatrudnienia w latach 1989-1992.

Mając na względzie powyższe Sąd ocenił, że T. W. zgłosiła nowe żądanie, które nie było przedmiotem rozpoznania przez organ rentowy, a co za tym idzie, przy uwzględnieniu treści cytowanych wyżej przepisów i poglądów orzecznictwa, nie mogło zostać merytorycznie rozpoznane w toku prowadzonego procesu. W związku z tym Sąd nie prowadził postępowania dowodowego w tym zakresie i dlatego oddalił wniosek ubezpieczonej o zakreślenie terminu na zgłoszenie wniosków dowodowych na okoliczność pracy w latach 1989 – 1992. Wniosek ten, z uwagi na brak możliwości orzekania przez Sąd odnośnie nowego żądania T. W., prowadziłby jedynie do przedłużenia postępowania, nie dając Sądowi – nawet w przypadku, gdyby ubezpieczona przedstawiła dokumenty, których poszukiwała – możliwości uwzględnienia nowego okresu zatrudnienia, dotychczas nie będącego przedmiotem rozpatrzenia przez Zakład. W związku z powyższym, na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Sąd przekazał nowe żądanie T. W. do rozpoznania przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, o czym orzekł w punkcie 2 sentencji wyroku.

ZARZĄDZENIE

(...)